

Μετά από πολλούς δισταγμούς και αμφιταλαντεύσεις τελικά το Αριστερό Ρεύμα του ΣΥΡΙΖΑ εξαναγκάστηκε να αποχωρήσει από αυτόν μετά την απόφαση της συστημικής ηγεσίας του τελευταίου να προκηρύξει εκλογές και να το πετάξει ουσιαστικά έξω από τα ψηφοδέλτια του. Όλο το προηγούμενο διάστημα και μέχρι την μεγάλη κωλοτούμπα του ΣΥΡΙΖΑ με την συμφωνία για 3ο Μνημόνιο, το Αριστερό Ρεύμα παρέμεινε μέσα ακόμη και στην συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ. Προηγουμένως ψήφισε τον νεοδημοκράτη Π.Παυλόπουλο (που εκστράτευσε για το ΝΑΙ στο δημοψήφισμα) για πρόεδρο της δημοκρατίας, παρακάθησε με τους δεξιούς πατριδοκάπηλους ΑΝΕΛΛ στην κυβέρνηση και σιωπηρά δέχθηκε μία σειρά αντιλαϊκές ενέργειες (όπως την 42σέλιδη μνημονιακή πρόταση Βαρουφάκη, το καλπάζον στρατιωτικο-οικονομικό δέσιμο με το Ισραήλ κλπ.). Όταν πλέον ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε καταφανώς την μεγάλη κωλοτούμπα και προχώρησε στις συμφωνίες για το 3ο Μνημόνιο τότε το Αριστερό Ρεύμα ακολούθησε την τραγελαφική τακτική του να καταψηφίζει τα μέτρα αλλά να δηλώνει ότι στηρίζει την κυβέρνηση. Μάλιστα - αντί να βγει εκτός ΣΥΡΙΖΑ και να αγωνιστεί με το λαϊκό κίνημα για την ανατροπή των μέτρων, του νέου Μνημονίου και της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ που τα προωθούσε - επέλεξε να δώσει την μάχη μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ συμμετέχοντας στις επιτροπές και στις διαδικασίες για το συνέδριο του. Παρά τα επανειλημμένες προσκλήσεις της ανατρεπτικής Αριστεράς για απεμπλοκή από την απάτη του ΣΥΡΙΖΑ (στην οποία με τη συμμετοχή του το Αριστερό Ρεύμα συνέβαλε) και κοινή δράση, επέμεινε στο να δώσει τον αγώνα μέσα στο σάπιο οικοδόμημα του ΣΥΡΙΖΑ.

Όταν η συστημική ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ επέλεξε να μην προχωρήσει σε ψήφο εμπιστοσύνης και συνέδριο αλλά να προκηρύξει εκλογές (με την συμφωνία και την καθοδήγηση των ιμπεριαλιστικών κέντρων της ΕΕ) τότε μόνον το Αριστερό Ρεύμα αποφάσισε να αποχωρήσει. Εν μία νυκτί κατασκεύασε μόνο του την Λαϊκή Ενότητα (με αρχηγό, εκπροσώπους, θέσεις κλπ.), την αναγόρευσε σε μέτωπο και κάλεσε όλη την Αριστερά να συμμετάσχει σε αυτό.

Κατ' αρχήν αποτελεί το λιγότερο απαξιωτική πράξη το γεγονός ότι το πρώην Αριστερό Ρεύμα και νυν ΛΑΕ δεν έχει κάνει τουλάχιστον μία στοιχειώδη δημόσια αυτοκριτική για την μέχρι τώρα εμπλοκή του στην απάτη του ΣΥΡΙΖΑ.

Επιπλέον, αποτελεί αμετροέπεια και προσβολή στην πολύτιμη ιδέα του παλλαϊκού μετώπου η υπερφίαλη αυτοαναγόρευση της ΛΑΕ σε τέτοιο. Τα μέτωπα συνδιαμορφώνονται και δεν φτιάχνονται από κάποιον που μετά καλεί άλλους να συμμετάσχουν στο ήδη προδιαμορφωμένο πλαίσιο. Καμία πολιτική και κοινωνική δύναμη που σέβεται τον εαυτό της και την πρόταση του μετώπου δεν πρόκειται να συμμετάσχει σε τέτοια κατασκευάσματα.

Όμως, αφήνοντας στην άκρη όλα τα προηγούμενα, το χειρότερο στοιχείο είναι ο ασταθής και διπρόσωπος δημόσιος λόγος της ΛΑΕ και η πλήρης απαξίωση της έννοιας του προγράμματος από αυτήν.

Στη δημόσια παρουσία της ΛΑΕ κυριαρχεί ένας ρηχός αντιμνημονιακός λόγος ανακατεμένος με στοιχεία του εκλογικίστικου - και ανέφικτου - προγράμματος της Θεσσαλονίκης του Τσίπρα. Στην παρθενική παρουσίαση του εγχειρήματος από τον Π.Λαφαζάνη τα προγραμματικά στοιχεία που παρουσιάστηκαν ήταν η διαγραφή μέρους του χρέους (και μάλιστα συναινετικά), η εθνικοποίηση των τραπεζών και μία τραγικά ακαθόριστη παραγωγική ανασυγκρότηση (παρά την θητεία του Π.Λαφαζάνη στο ομώνυμο υπουργείο). Μόνο στην τρίτη δημοσιογραφική ερώτηση αποτόλμησε να πει ότι «αν χρειασθεί για την

εφαρμογή του προγράμματος αυτού θα φύγουμε από το ευρώ». Το μοτίβο αυτό κυριαρχεί στη συντριπτική πλειονότητα των δημόσιων τοποθετήσεων της ΛΑΕ. Οι εξαιρέσεις φθάνουν μέχρι την έξοδο από την ΟΝΕ και σταματούν εκεί. Αντίθετα, ένα πολυκυκλοφορημένο κείμενο με πολυποίκλους και προσθαφαιρούμενους συγγραφείς που στην αρχή προβλήθηκε ως το πρόγραμμα, στη συνέχεια μετονομάστηκε σε προγραμματική διακήρυξη για να καταλήξει μάλλον στο ταπεινότερο της «εκλογικής διακήρυξης», αποφαίνεται ότι η ΛΑΕ υποστηρίζει την έξοδο από το ευρώ και, εφόσον τα πράγματα οδηγηθούν σε σύγκρουση με την ΕΕ, τότε θα προτείνει δημοψήφισμα για να αποφασίσει ο λαός για την αποδέσμευση ή μη από την ΕΕ.

Φαίνεται καθαρά ότι για την ΛΑΕ η έννοια του προγράμματος είναι κάτι σαν παιχνίδι πλαίσιμοπιλ: φτιάχνεται στο πόδι, αλλάζει κατά το δοκούν και στο τέλος της γραφής δεν έχει και μεγάλη σημασία. Καμία σχέση δεν έχει η προσέγγιση αυτή με την παράδοση της Αριστεράς (και ιδιαίτερα της κομμουνιστικής Αριστεράς). Για την τελευταία, και σε αντίθεση με τον αστικό πολιτικαντισμό, η πολιτική δράση εκπορεύεται από πολιτικά προγράμματα (που στην κομμουνιστική παράδοση απορρέουν από ιδεολογικές αρχές).

Όμως, ακόμη και αν αγνοήσει κανείς την πολυγλωσσία της δημόσιας παρουσίας της ΛΑΕ και πάρει κατά γράμμα την προαναφερθείσα διακήρυξη, φαίνεται καθαρά ότι βρίθεται από αντιφάσεις και έχει κατασκευαστεί σαν εργαλείο μάρκετινγκ παρά σαν ένα σοβαρό και συνεκτικό πρόγραμμα.

Πρώτον, ο μόνος τρόπος για να αποχωρήσεις από την ΟΝΕ και να παραμείνεις μέσα στην ΕΕ είναι αυτό να γίνει με την συναίνεση των ηγεμονικών κέντρων της τελευταίας. Σε μία τέτοια περίπτωση το επάνω χέρι έχουν τα τελευταία και συνεπώς ο μόνος δρόμος για αυτή τη συναινετική έξοδο από το ευρώ είναι αυτός του αντιδραστικού σχεδίου Σόιμπλε που θα φορτώσει ακόμη περισσότερα βάρη στις πλάτες των εργαζομένων και θα επιδεινώσει την εξάρτηση της χώρας από την ΕΕ.

Δεύτερον, ο θεμελιακός πυρήνας του οικονομικού προβλήματος της χώρας είναι η αποδιάρθρωση της παραγωγικής δομής της και η μετατροπή της σε ένα χαμηλής τάξης παρακολούθημα πανευρωπαϊκών αλυσίδων παραγωγής με χαμηλή συνοχή, τεχνολογία, προστιθέμενη αξία και ανταγωνιστικότητα και φυσικά μισθούς εξαθλίωσης. Η απλή ανάκτηση της νομισματικής κυριαρχίας και η υποτίμηση του νομίσματος δεν μπορούν να ανατάξουν την παραγωγική δομή της χώρας. Η ιδιωτική πρωτοβουλία – που επίσης εκθειάζεται σε δημόσιες τοποθετήσεις ειδημόνων της ΛΑΕ – δεν πρόκειται να το κάνει μέσα σε συνθήκες σύγκρουσης με την ΕΕ και βέβαια είναι πολύ αργή και ταυτόχρονα απαιτεί αύξηση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Ο μόνος δρόμος για την φιλολαϊκή παραγωγική αναδιάρθρωση είναι ένα οικονομικό σχέδιο για το σύνολο της οικονομίας, υποχρεωτικής εφαρμογής και βασισμένο σε δημόσιες επενδύσεις και με την δημόσια ιδιοκτησία όλων των στρατηγικών τομέων της οικονομίας. Η ΛΑΕ δεν λέει λέξη γι' αυτό.

Η εξαναγκασμένη και καθυστερημένη αποχώρηση της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ από αυτό το άθλιο και καταστροφικό για το λαό εγχείρημα είναι καλοδεχούμενη. Ήταν ένα βήμα μπροστά. Θα όφειλε όμως να έχει εξάγει και τα ανάλογα συμπεράσματα από τα μέχρι τώρα λάθη της και να επιδείξει και την ανάλογη συμπεριφορά ιδιαίτερα απέναντι στις λαϊκές μάζες που συνέβαλε στην παραπλάνηση τους. Η ΛΑΕ δεν φαίνεται να διακατέχεται από αυτές τις αρετές. Ξανασερβίρει ένα «μοντέλο ΣΥΡΙΖΑ» με μία πανσπερμία ομάδων με διαφορετικές πολιτικές επιλογές, φαιδρούς εκλογικίστικους καυγάδες, καρικατούρα προγράμματος και βασικό συνεκτικό στοιχείο την εκλογική επιβίωση. Μετά το άτολμο βήμα της εμπρός κάνει ήδη δύο βήματα πίσω.

Πηγή: stavros mavroudeas